

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419200290
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8419200290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu K. G. N., M., so sídlom E. XX, XXX XX L., F.: XX XXX XXX, proti žalovanej X. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, XXX XX K., o zaplataenie 4.853,19 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 10Csp/32/2019-105 zo dňa 30. júna 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Nepriberá do konania Občianske združenie I. Q. K. N., so sídlom I. J. XXX XX G., F.: XX XXX XXX.

II. Potvrďuje rozsudok vo výroku II. a III..

III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.124,81 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.124,81 eur od 26.06.2021 do zaplataenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietá.

III. Náhradu trov konania stranám sporu nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 2 prvá veta, 8, § 7 ods. 1, 2, 15, 16, 17, § 9 ods. 1, 2, § 2 písm. g), l), i), § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.02.2013, § 232 ods. 3, § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom a žalovanou bola dňa XX.XX.XXXX uzavretá písomná úverová zmluva, predmetom ktorej bol bezúčelový úver vo výške 6.000,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v pravidelných mesačných splátkach. V zmluve je uvedený aj poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 2,23 Eur mesačne s tým, že ide o Súbor poistenia A. V rámci základných podmienok úveru je uvedené, že poplatok za poskytnutie úveru je 300,- Eur/jednorazovo. Neoddeliteľnú súčasť zmluvy tvoria Obchodné podmienky pre úvery občanom a Všeobecné obchodné podmienky. Písomnému uzatvoreniu zmluvy predchádzala písomná žiadosť žalovanej o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 07.09.2016, kde sú obsiahnuté aj kolónky označené ako Základné údaje o žiadateľovi a

údaje o príjmoch žiadateľa. Tam je uvedené, že žalovaná je vydatá, má X vyživované deti, jej domácnosť má X členov, ako typ byvania je uvedené „vlastné“ a že je zamestnaná v odvetví strojárstvo ako robotník. Názov, sídlo a ani IČO zamestnávateľa nie je uvedené s tým, že zamestnaná je od XX.XX.XXXX. V kolónke, ktorá má obsahovať jej priemerný čistý mesačný príjem sa píše „neuvedený“. Formulár žiadosti neobsahuje žiadny priestor alebo kolónky pre údaje o výdavkoch žiadateľa. Žiadne výdavky tam nie sú uvedené. Žalovanou bol čerpaný úver vo výške 6.000,- Eur, z ktorej časť vo výške 300,- Eur bola následne použitá na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Zo žalobcom predloženej listiny označenej ako „prepočet zmluvných úrokov“ vyplýva, že úroky počítal a účtoval zo sumy 6.000,- Eur. Z prehľadu splácania úveru do predčasného zosplatnenia vyplýva, že žalovaná zaplatila v splátkach sumu spolu 2.319,23 Eur a po predčasnom zosplatnení do podania žaloby už nezaplatila žiadnu sumu. Následne bol úver po zaslaní opakovaného upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia zo dňa 25.10.2018, predčasne zosplatnený, a to ku dňu 28.12.2018, čo žalovanej bolo oznámené listom - výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 28.12.2018.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetná úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a predmetný úver je spotrebiteľským úverom. Výsledky vykonaného dokazovania viedli k záveru, že je potrebné vychádzať z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V žiadosti o poskytnutie úveru a aj v zmluve bola uvedená výška úveru 6.000,- Eur a na účet zriadený u žalobcu síce bola načerpaná suma 6.000,- Eur, avšak z tej žalobca hneď inkasoval poplatok za poskytnutie úveru vo výške 300,- Eur a tak reálne žalovanej bola vyplatená len suma 5.700,- Eur. Započítanie poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru nemá zákonnú oporu, v dôsledku čoho údaj o celkovej výške úveru uvedený v zmluve je zjavne nesprávny, čím nie je dodržaná táto zákonom predpísaná náležitosť, čo je prvý dôvod pre ktorý sa jedná o bezúročný a bezpoplatkový úver. Ďalej konštatoval, že žalobca poskytol žalovanej vysoký úver napriek tomu, že vôbec nemal zistenú a preverenú výšku jej príjmov a výdavkov. Preverenie výdavkov, ale aj preverenie výšky príjmu žalovanej bolo vzhľadom na žalobcom predložené dôkazy len formálne, nezodpovedalo zákonnej požiadavke odbornej starostlivosti. Žalobca tvrdil, že vychádza z pomeru príjmu k výdavkom, avšak z ním predložených dôkazov absolútne nevyplýva náležité preverenie výdavkov žalovanej, napríklad na domácnosť a podobne. Keďže je všeobecne známou skutočnosťou, že každá fyzická osoba musí mať výdavky minimálne na stravu, na bývanie, tak potom žiaden veriteľ sa nemôže uspokojiť len s tým, že dlžník neuvedie žiadne výdavky. Už samotné nepreverenie výdavkov žalovanej stačí pre záver o hrubom porušení povinnosti veriteľa, čo by aj samo osebe spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaná tak má žalobcovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru, t.j. 5.700,- Eur, ktorej vyplatenie sporné nebolo. Nedôsledné skúmanie bonity spôsobilo aj to, že úver nie je možné predčasne zosplatniť, preto je právny úkon žalobcu o zosplatnení absolútne neplatný. Uvedená bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru mala za následok, že žalovanej vznikla povinnosť hradiť splátky vo výške len 59,38 Eur mesačne, očistenej od úrokov a poplatkov. Žalobca má nárok len na nezaplatené splátky splatné ku dňu rozhodnutia súdu, kedy bolo splatných 58 splátok, čo predstavuje sumu 3.444,04 Eur (58 x 59,38 Eur). Nebolo ničím spochybnené tvrdenie žalobcu, že žalovaná do dňa vyhlásenia rozsudku zaplatila iba 2.319,23 Eur, preto jej splatný dlh ku dňu vyhlásenia rozsudku činí 1.124,81 Eur. Z uvedeného dôvodu vyhovel žalobe len v tejto časti a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol. Žalobu zamietol aj v časti požadovaného poplatku za poistenie vo výške 4,46 Eur, nakoľko úver žalobcu je bezúročný a bez poplatkov a tak ani tento poplatok žalobcovi nebolo možné priznať. Žalobca nepredložil žiadnu samostatnú poisťovnú zmluvu, z ktorej by bolo možné vyvodiť platné a od úveru nezávislé dojednanie o povinnosti žalovanej platiť poisťné, preto poisťné vyvodzované z jeho dojednania len v zmluve priznať pre sankciu bezpoplatkovosti úveru nemožno. Pre bezúročnosť úveru nebolo možné žalobcovi priznať ani ním žiadané úroky a úroky z omeškania z úrokov, nakoľko s plnením neexistujúceho záväzku sa žalovaná do omeškania dostať nemohla. Ani žalobcom žiadaný úrok z omeškania do dňa 28.12.2018 vyčíslený žalobcom vo výške 1,94 Eur nebolo možné priznať, nakoľko žalobca pri jeho vyčíslení vychádzal z nesprávneho základu. Žalobcovi priznal úroky z omeškania z celej prisúdenej istiny až odo dňa nasledujúceho po zročnosti poslednej priznanej splátky.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobe v časti bolo vyhovené, v prevažnej časti však bola zamietnutá, pričom pri výške uplatnenej istiny je vzhľadom na prisúdenú istinu zrejmé, že prevažujúci úspech bol na strane žalovanej. Úspech žalobcu bol teda výrazne prevýšený jeho neúspechom, preto nárok na ich náhradu mu vôbec nevznikol. Podľa pomeru úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanej, táto však náhradu žiadnych trov konania neuplatnila, zo spisu jej ani žiadne preukázateľné trovy nevyplývajú, preto nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu,

nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať, ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

6. Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku II. a v časti trov konania. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Poukázal na to, že z predložených dôkazov vyplýva, že žalovanej poskytol na osobný účet plnú výšku úveru a použitie časti poskytnutej sumy na úhradu poplatku nijako nespochybňuje výšku sumy poskytnutého úveru a ani neznižuje istinu dlhu žalovanej. Ak by sa súd nestotožnil s uvedenou argumentáciou, tak zdôraznil, že dňa 08.03.2018 bol žalovanej vrátený poplatok za poskytnutie úveru, na čo je potrebné prihliadnúť. Uviedol, že sa mu javí ako neprimerané, aby bol postihnutý sankciou vyhlásenia spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov, pretože súd sa absolútne nezaoberal tým, že poplatok za poskytnutie úveru bol klientovi vrátený. Mal za to, že zákonodarca jednoznačne uviedol, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov len v prípade, ak zmluva neobsahuje určitú náležitosť stanovenú zákonom, avšak v tomto prípade zmluva daný údaj obsahuje. Namietal, že súd nezodôvodnil prečo aj nesprávne uvedený údaj má rovnaké dôsledky, ako keby tam uvedený vôbec nebol. Keďže neobstojí premisa ohľadom zle uvedenej celkovej výšky úveru v úverovej zmluve, neobstojí ani námietka ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN, nakoľko táto bola vypočítaná správne a v súlade so zákonom. Vo vzťahu k skúmaniu bonity vymenoval zdroje informácií, z ktorých čerpal informácie o bonite žalovanej. Mal za to, že v danom prípade hrubo neporušil svoje zákonné povinnosti, a teda pokiaľ súd rozhodol o neplatnom predčasnom zosplatnení úveru, nebola zároveň splnená zákonná podmienka na to, aby sa úver mohol považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že riadne vykonal dopyt a vychádzal z kreditných a debetných obrátov na osobnom účte žalovanej, resp. vychádzal z historických údajov o finančnej situácii spotrebiteľa získaných z interných zdrojov. V tejto súvislosti poukázal aj na viaceré rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovanú uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby mu priznal náhradu trov konania a aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Podaním zo dňa 21.07.2021, doručeným súdu prvej inštancie dňa 02.08.2021 bol zo strany Občianskeho združenia I. Q. K. N. (ďalej len „Q. združenie“) podaný návrh na pribratie do konania podľa § 95 ods. X C.s.p..

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

13. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie tejto odvolacej námietky.

14. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. K návrhu Občianskeho združenia na príbratie konania v zmysle § 95 ods. 1 C.s.p. odvolací súd uvádza, že uvedené ustanovenie Civilného sporového poriadku upravuje inštitút príbratia osobitného subjektu, ktorý je svojím charakterom inštitútom fakultatívnym, teda súdy nie sú povinné návrhom samotných sporových strán alebo tretích strán vyhovieť. V prípade, ak sa vstupu do konania domáha tretia osoba, ktorá nebola stranou sporového konania, či inak zúčastnenou osobou v konaní, potom z jej procesného postavenia vyplýva, že táto nepožíva žiadne procesné práva a povinnosti a ani právo na uskutočnenie určitého procesného postupu zo strany súdu (napr. výzva strane na ktorej má vystupovať, či súhlasí s príbratím tohto subjektu do konania). V prípade, ak súd dospeje k názoru, že účasť takéhoto subjektu nie je nevyhnutná pre konanie, potom je návrh na jej príbratie bez právnej relevancie. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že účasť Občianskeho združenia nie je v konaní nevyhnutná, preto nepovažoval za potrebné vyzývať žalovanú, aby vyslovila, či súhlasí so vstupom tretieho subjektu do konania a rozhodol o nepríbratí tohto Občianskeho združenia do konania.

16. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

17. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o poplatku za poskytnutie úveru a nesprávnom uvedení povinnej náležitosti v spotrebiteľskej zmluve o celkovej čiastke úveru, odvolací súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v tomto smere a na zdôraznenie správnosti uvádza, že poplatkom vo výške 300,- Eur si žalobca skompenzoval svoje náklady a tieto odpočítal od poskytnutého úveru. Celková výška (čerpania) úveru označuje celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje za náhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi vyplatené (pozri rozsudok Súdneho dvora C - 377/14 Radlinger proti FINWAY a.s.). Uvedené má potom vplyv na všetky relevantné

údaje v zmluve - RPMN, výšku splátky a iné. Z uvedeného dôvodu potom ani ostatné náležitosti uvedené v zmluve nemohli byť uvedené správne, pretože žalobca ako dodávateľ vypočítaval všetky ostatné relevantné údaje zo sumy 6.000,- Eur, a nie zo sumy skutočne poskytnutej, t.j. 5.700,- Eur, čo napokon vyplýva aj z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie (bod 16. odôvodnenia), keď žalobca zmluvné úroky počítal a účtoval zo sumy 6.000,- Eur. K tvrdeniu žalobcu, že poplatok vo výške 300,- Eur bol nakoniec žalovanej vrátený, na čo súd prvej inštancie neprihliadal odvolací súd uvádza, že v bode 48. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie s touto skutočnosťou náležite vypořiadal, s čím sa odvolací súd stotožňuje a na uvedené v plnom rozsahu odkazuje, preto nepovažoval za dôvodné aj v predmetnom rozsudku opätovne takto prijaté závery súdom prvej inštancie opakovať. Vzhľadom na uvedené tak možno konštatovať, že pre neuvedenie správnych údajov v zmluve o úvere je úver bezúročný a bez poplatkov, a teda žalovaná mala povinnosť vrátiť žalobcovi len sumu, ktorá jej bola reálne poskytnutá, t.j. sumu 5.700,- Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania, ako správne uviedol už súd prvej inštancie.

18. Vo vzťahu k zisťovaniu bonity žalovanej odvolací súd uvádza, že zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa aj bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

19. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

20. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

21. Žalobca tak v priebehu prvoinštančného konania ako aj odvolacieho konania poukazoval na to, že pri skúmaní bonity žalovanej vychádzal z údajov nachádzajúcich sa v Spoločnom registri bankových informácií (SRBI) a z prehľadu debetných a kreditných obrátov na bežnom účte žalovanej. Odvolací súd obdobne ako súd prvej inštancie však má za to, že len z týchto údajov nemohol žalobca úplne zistiť finančnú situáciu na strane žalovanej. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že z týchto listín a registrov nemohol žalobca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovanej, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu bolo považované za skúmanie bonity žalovanej, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej celkovú zadlženosť, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., teda žalobca si nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie o tom, že uzatvorená spotrebiteľská zmluva je aj v tomto smere postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, pričom žalobca nebol oprávnený žiadať od žalovanej ako spotrebiteľa ani jednorazové splatenie poskytnutého úveru, teda nemohol platne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, preto mal nárok len na vrátenie nezaplatených splátok splatných ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie, t.j. ku dňu 30.06.2021. Vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru, súd prvej inštancie správne poukázal na to, že žalovaná je povinná plniť splátky očistené úrokov a poplatkov, pričom ku dňu vyhlásenia rozsudku bolo splatných spolu 58 splátok, z čoho vyplýva, že súd prvej inštancie správne zaviazal žalovanú na zaplatenie rozdielu medzi sumou splatných splátok ku dňu vyhlásenia rozsudku a sumou už žalovanou uhradenou a v prevyšujúcej časti tak žalobu správne zamietol.

23. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti poplatku za poistenie a vyčísleného úroku z omeškania vo výške 1,94 Eur, avšak uvedené závery súdu prvej inštancie v podanom odvolaní žalobca nenamietal, preto odvolací súd rovnako aj v tejto časti odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti.

24. Správne mu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s stanovením § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).